

Гора; тукъ тѣ се спрѣха, и скривайки се зацъ канаритѣ, захванаха да разглѣждатъ долината.

Вздачитѣ възсѣднали на черни и бѣли конѣ, се раздѣлиха на голѣми купчини, въ голѣмо едни отъ други разстояние, и всичкитѣ бързо се искачваха къмъ Балканскитѣ извори. Отъ купчинитѣ въздачитѣ се распрѣснаха по единъ, като че ли бѣха мрави отъ расхвърляне мравуникъ. Всичкитѣ казаци бързатъ къмъ върхътъ и се катерятъ по урвата, кой възсѣдналъ, кой пѣша, като влачи слѣдъ себе си коньтъ за юздитѣ. Катерятъ се, катерятъ се и ето ги вече на върхътъ; конникъ слѣдъ конникъ тѣ пълпятъ между канаритѣ и занѣха всичката каменна пустиня. На тѣзи натрупана отъ скали повърхность не се виждатъ нито конетѣ, нито люднетѣ, а се мѣркатъ само червситѣ шепки като макови цвѣтове.

Старий Стефанъ ги показа на вѣйводата.

— Виждашъ ли какви сж тѣ хора; какви сж въздачи? Вѣйводата се начумери.

— О, ако тѣ бѣхж наши! Но не сж тѣ наши, а царски. Народа ги обича, защото народа обича всичко храбро, юнашко.

— Тѣ сж наши, наша кръвъ, наши дѣтца, наши братя. Царьтъ ги повика при себе си за войници, даде имъ оружие, конѣ, дрѣхи, примѣна, — пакъ тѣ какъ да му не служатъ съ вѣра и правда? Какъ може народа да не служи вѣрно на царя, който позволява на неговитѣ дѣтца въ службата да си оставатъ Славяни?

— Наистина, на мене и въ Сливенъ сжщото ми говориха. И напраздно бихме желали за да не бжде така. Ето, ако тѣ бѣхж Турци, Османлии, тогава работата е друга

— Но какво да се прави?

— Съ челото си нѣма стѣпната да разбиешъ, главата ще се пукне; и срѣщу водата нѣма да заплавашъ, нѣма да доплавашъ. Трѣбва да се стои мирно и да се чяка.

— Добрѣ, и спорѣдъ мене е така. Може би казачитѣ нѣма да ги има, тогава. . . .